

LOWIE

Leesexemplaar

‘We staan scheef. Daar begint het allemaal mee.’

– WILLIAM FIENNES (*De sneeuwganzen*)

© 2022, Stefan Boonen en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp en illustraties: Dieter De Schutter en Pelckmans Uitgevers nv
Zetwerk: Pelckmans Uitgevers nv

D/2022/0055/214
ISBN 978 94 6401 939 1
NUR 282, 283

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Als je niet veel tijd hebt:

Dit verhaal gaat over een meisje. Ze loopt weg.

Op het laatst gaat ze (bijna) dood.

En meer natuurlijk, véél meer.

Leesexemplaar

Lowie

Van de vogel en de dief.

P E L C K M A N S

Wie is wie?

LOWIE: held én huismus

ROEDIE: man met een schaar

RINO: zoon van een soldaat

MEESTER TOM: ook een wegloper

GEKKO: kan vuur vangen

EMMA ZIBROM: dochter van de doodgraver

DE KOMMISSAAR: ruikt naar zwarte zeep

BURGEMEESTER SOFIA = DOKTER SOFIA

MENEER & MEVROUW SIMMER: boze vingerknip

LOLA BOBIJN (mama van Lowie)

ESTHER BOBIJN (oma van Lowie) †

KAPITEIN DOBRIK DALMAST: man van de zee

SLOF: ratelhond

ZIERK

Bij het einde

Het is een zachte warme dag. Er staat een raam open, de zomer waait binnen. De geur van gras en bloemen voor mannen met gekamde haren en jongens met kleurige stropdassen, voor dames én meisjes met vrolijke zwarte schoenen.

In het zaaltje, met zijn witte muren, zijn meer mensen dan stoelen. Alleen daar, op de tweede rij, is nog een plaats vrij. Het lijkt of die stoel voor haar is.

Zie je haar al zitten? Tikkend met haar voet, beetje naar voor gebogen.

Het hondje dat onder de stoel ligt.

Dat ze zou glimlachen, om zich heen kijken. 'Is er iemand dood soms?'

Dat er wordt geknikt. 'Ja.'

'Wie dan?'

'Jij?'

'Ik? O ja!' Ze zou verlegen haar schouders ophalen. De verbaasde blik in haar bruine ogen. Dat al die mensen hier zijn, speciaal voor haar? Ook meneer en mevrouw Simmer? Zelfs iemand die op een koning lijkt.

Dat ze haar tong uitsteekt naar de Kommissaar. Pech, hè.

Hoe die daar staat, achteraan, de pet in zijn handen, zijn voeten iets uit elkaar, als een standbeeld in een zwart pak.

De kleine Dilha plukt stofjes uit de lucht. Later, als hij groot is, wil hij precies worden zoals Lowie.

Ja.

Kapper Roedie zit op een hoge stoel bij het raam, met een tekenblok op zijn knieën.

Omdat er van het meisje niet één foto is.

‘Beste allemaal’, zegt burgemeester Sofia nu en ze legt haar hand op de houten kist. Ze knikt langzaam, haar blik gaat door de zaal. ‘Waarom zijn we hier?’ vraagt ze.

Ergens snikt iemand, een jongen in een vuile rode jas wrijft over zijn borst. Het is of de wereld kraakt.

Nee, denk maar niet dat het hier te treurig wordt. Ook al zijn we diep in het Binnenland.

Dit is het verhaal van een meisje. Ze heette Lowie.

Trouwens, ze is niet echt dood, dat kan bijna niet.

Ze was nog maar net begonnen.

Leesexemplaar

DEEL 1

1 In de wereld

Min één.

Min één.

Min één.

Een lage kamer, één raampje, geen gordijnen. Buiten is het donker.

Er staan twee bedden, in een daarvan ligt het meisje. Daarnet droomde ze nog over een boot, nu is ze wakker.

Ze kleedt zich haastig aan, stopt een boek onder het matras en gaat naar het washok. Ze maakt haar handen nat en wast de slaap uit haar gezicht. Snel doet ze haar haren in een staartje en steekt haar tong uit naar de spiegel.

Het is kwart voor zeven.

Het meisje gaat de keldertrap op, in de keuken zet ze het venster op een kier. Ze strooit kruimels brood op de vensterbank. Met een doek over het aanrecht, de planten gieten, de wijnglazen spoelen.

Op de heuvel in de verte blaft een ratelhond.

Ze trekt de gordijnen open en dekt de tafel: twee borden, twee koppen, messen en lepels.

Terug naar de keuken. Boterhammen voor meneer Simmer; één met kaas, één met geplette raggel. Een banaan en koekjes met frambozen voor mevrouw.

Vijf minuten later klopt op ze de deur van slaapkamer twee.

‘Goedemorgen, mevrouw.’

‘Ik wil in bad.’

‘Ja, mevrouw.’

Naar de badkamer, een groene badhanddoek klaarleggen, spoelzuur voor het glasoor, de nagelvijl. Met twee vingers raapt ze het washandje van meneer op en gooit het in de vuilbak.

In de keuken eet ze een sinaasappel, ze zet koffie en vult een pannetje met water.

Het meisje loopt op haar tenen tot bij de poort. Aan de rand van de hemel begint de dag; een dunne blauwe streep.

Er vliegt een ekster op.

Ze schuift de dubbele hendel weg. Bij het brugje, iets verderop, ziet ze een vrouw op een pony; agente Wanzel.

Het meisje rilt en haalt de krant uit de bus. Terug naar binnen.

‘Lowie!’ roept mevrouw vanuit haar kamer.

‘Ja?’

‘Het is woensdag.’

‘Weet ik, mevrouw.’

Woensdag, dus moeten er nagels gevijld worden. Liefst vóór mevrouw in bad gaat. Maar eerst terug naar de keuken, geitenboter uit de koelkast halen, het raam sluiten.

‘Lowie!’

Ze zucht en trekt een gek gezicht. ‘Ik kom eraan, mevrouw.’

Om acht uur sjokt meneer – in een rode kamerjas – de trap af. Blote voeten, één hand op de leuning. Het lijkt of hij slecht gedroomd heeft, maar dat is niet zo. Meneer, met zijn dubbeldikke wenkbrauwen, komt uit het Hoognoord. Daar kijken ze

's morgens allemaal zo, zegt mevrouw Simmer vaak.
Het meisje knikt: 'Goedemorgen.'
'Twee', bromt meneer Simmer en zwiept met zijn hand.
Lowie duikt eronderdoor en loopt de keuken in. Twee eitjes voor
meneer, het water staat al te pruttelen.
Ze bijt op haar lip.
In de tuin vliegen mussen af en aan.
Meneer Simmer sakkert: 'Verdomme, waar is de krant?'
'Op uw stoel, meneer.'
Ze peutert in haar neus en laat een brokje in het kokende water
vallen.

2 Als het jeukt

Na het ontbijt ruimt het meisje de tafel af en zwabbert ze de keuken. In de hal stoft ze het steenhert én het voddenkind af met een doekje.

Het lijkt zomaar een ochtend.

Tot het tien uur wordt. Mevrouw Simmer, gemaakt van bleek vlees en dunne botten, zit op het terras. Een blauw dekentje over haar knieën, haar linkeroor, gemaakt van het duurste glas, fonkelt in het zonlicht.

‘Lowie!’

Het meisje vouwt haar handen op haar rug. ‘Ja?’

‘Dit!’ Tussen haar duim en wijsvinger houdt mevrouw een rond doosje, het is gemaakt van dik bruin papier.

Lowie hapt naar adem en zet een stap naar voor. ‘Van mij!’

Mevrouw Simmer grinnikt. ‘Van jou? Er is hier niets wat *van jou* is.’

‘... Nee, van oma, ze zei ...’

‘Ach, kind! Altijd liegen. Je bent nog erger dan ...’ Mevrouw stopt het doosje in een plooi van haar jurk. ‘Hup, haal een glas melk voor me.’

‘Maar ...’

Mevrouw Simmer knipt met haar vingers. ‘Maak dat je wegkomt, vlug.’

In de keuken blijft Lowie voor de hoge kast staan. In het glas ziet ze een meisje dat trilt van boosheid. Akelig rotmens, denkt ze. Niet huilen.

Met verstikte stem herhaalt ze de woorden van mevrouw. ‘Maak dat je wekomt?’

... Goed dan.

Ze rent naar haar kamertje en propt alles wat ze heeft in een bruine buidel tas.

Dat je wekomt!

Het is of iemand in haar rug duwt. Terug de keldertrap op, met grote stappen door de bijkeuken naar de hal. ‘Dag voddenkind.’

Op de trap is er gestommel en de zeurstem van meneer Simmer: ‘Lowie, ik wil dat je ...’

Het meisje rukt de voordeur open en stapt de dag in. Onder haar voeten knerpt het aangeharkte grind.

Ze rent over het grasveld, zwiepend met haar armen. Haar kaken stijf op elkaar geklemd.

‘Achterbakse Simmers’, bromt ze en springt wel vijf meter ver. Ze blijft één seconde staan, grijnst.

Zo eenvoudig is het dus.

Al duizend keer heeft ze aan weglopen gedacht. En nu, alsof het niets is. Zo makkelijk als ’s morgens plassen.

De Simmers zullen niet achter haar aan komen. Nee. Meneer is te sloom (in het Hoognoord rent er niemand) en mevrouw heeft trage rimpelbillen.

In de beukenboom krast de oude kraai. Het is een beest met drie vleugels. Soms komt de kraai op de vensterbank zitten en dan geeft ze hem bolletjes brood.

Ze is al bij de poort. Dan meteen rechts het pad in langs de oude fabrieksmuur. Voorbij de ramen met spinnenwebben, de roestdeuren, de hoge schoorsteen. Aan het eind van de muur slaat

ze opnieuw rechtsaf. Het paadje hobbelt naar beneden, ze komt bij de houten bank en de beukenhaag. Links zijn er weilanden, barsten, wegen, groene heuvels, of zoals meneer het zegt: *de rest van de wereld*. De Simmers gaan nooit op reis en ze maken zelden een uitstapje.

Het meisje slaat zichzelf op de billen, ze is paard én ruiter. Doorlopen.

Het is windstil, maar ze loopt met haar hoofd naar voren, of ze dwars door een storm moet.

Ze gaat weg. Ze moet weg.

3 Huismus

Er zijn 49 soorten mussen. De huismus is er maar eentje van. Zomaar een vogel. Die tjilpt en vliegt en die je vaak ziet. In heggen en tuinen en parken. Ze zijn bruingrijs met een nogal dikke bek. Tot je van dichtbij naar de huismus kijkt. Dan zie je dat ze ook bijzonder zijn. De zwarte streep op hun borst. Hun vleugels waarin zowel geel als zwart als bruin zit. De mus maakt haar nest van gras en stengels, met stukjes papier of stof.

(In het Binnenland vaak ook met reepjes ijzerdraad.)

Het jong van een huismus vliegt uit na zeventien dagen. Zeventien. En dat Lowie van dat woord houdt; uitvliegen.

Lowie prikt haar hand aan een struik met doorns.

‘Stomme Simmers’, mompelt ze.

Nee.

Stomme ik! Je weet hoe de Simmers zijn!

Meneer die soms haar kamertje doorzocht, onder haar bed keek, de matras draaide.

‘Controle’, zei hij dan. ‘Controle.’

Juist daarom had ze het doosje van oma verstopt op een plek in de scheetkamer. In een kast, achter een rij oude boeken.

Verdomme.

‘Sorry, oma’, roept ze naar de wolken. Lowie trapt een steen weg en gaat nog sneller lopen.

Volgens oma was ze altijd al een *woelig* kind. Eentje met hoge golven in haar hoofd en in haar benen.

‘Komt door haar moeder’, zei mevrouw Simmer vaak.

‘Komt door haar vader’, beweerde meneer. ‘Dat heb je met zulke mensen.’

Oma had haar vaak gewaarschuwd: ‘Meisje, doe een beetje rustig, op een dag loopt het fout af.’

Neen.

Op een dag, op deze dag, loopt ze weg.

Er liggen dennenappels in het mulle zand. Bij elke stap stoft het. Ze loopt voorbij het vergeten poortje en het houten kruis. Links zijn er grasvelden.

Een diepe barst snijdt door het land. Als een beek van zwarte aarde.

Uit het zand groeien zilverkleurige bloemen en grassprietten.

Lowie houdt even halt, op een gewone dag is dit haar verste punt.

Tja, het is géén gewone dag.

Boven de struiken ziet ze de donkere schaduw van de fabriek en het dak van de villa.

Er gaat een raam open, mevrouw Simmer buigt als een spokenvlag naar buiten.

‘Lowie!’ krijst ze. ‘Dit is ongehoord!’

Lowie knikt heftig.

‘Kom hier!’

‘... Nee.’

Mevrouw Simmer steekt haar vuist in de lucht. ‘Ik zeg het je!’

Het meisje zet haar handen aan haar mond. ‘Ik zeg het ook: tot nooit meer.’

Nooit meer de teennagels van meneer knippen. Nooit meer onderbroeken vouwen.

Lowie huft over een beekje en kijkt nog één keer over haar schouder. Ze krabt aan haar kin en kijkt uit over het Binnenland. Er zijn hier ratelhonden, waarvoor je niet bang hoeft te zijn (zeggen ze).

Je hebt de barsten en de kloven. Sommige tot tien meter diep (beweerde oma).

's Winters kan het sakkers koud worden.

Geeft niet, denkt Lowie, het is lente.

4 Handen omhoog

Als Lowie een vogel was (of een engel), had ze tot aan de wolken kunnen vliegen.

Om zich heen kijken.

Dan zag ze het Hoogwoud en aan de oostzijde daarvan een dorp: Hinkel.

Het is precies honderdenzes straten groot, met een Plein en een kerk. Een kerk met een halftoren, de andere helft is er tijdens een grote storm afgedonderd. De muur van de begraafplaats heeft een deuk en in de stoepen zitten zowat overal bobbels. Dorpen zonder littekens bestaan niet in het Binnenland, dus kun je zeggen dat alles normaal is in Hinkel.

Behalve dan in de Opperstraat. Bij een winkel met boven de deur een houten plakkaat: *Zoet & zo*.

En daaronder drie sterren. Eén ster voor de grootvader van mevrouw Sool. Hij was kolonel, een van de beste ooit. Eén ster voor haar vader, hij had veertig jaar lang schoenen hersteld, de beste schoenlapper in de streek. En één ster voor mevrouw Sool, zij is geweldig goed in chocolade.

Nu wordt deze mevrouw Sool, gekleed in een blauwe rok en een keurig wit hemdje, wakker van een vreemd lawaai. Vlakbij jengelt een treurige kat, nog eens. Pas bij de derde keer beseft mevrouw Sool dat het vreemde geluid uit haar eigen mond komt.

Versuft opent ze haar ogen. Ze knippert en kijkt verbaasd de wereld in. Mevrouw Sool heeft kleine ogen en het ronde gezicht van mensen uit het Oosten. Haar handen glijden over de gladde vloerplanken.

Daglicht?

Ze snapt er geen jota van.

Buiten, op een kromme tak, zit een vogel, een gaai. Het beestje loert nieuwsgierig naar binnen. Mevrouw Sool maakt een gebaar met haar hand. Ga toch weg. Ze wrijft over haar neus.

Wat?

Op de achtergrond fluit er iets. Ze snift, ruikt de bittere geur van zwarte chocolade.

O, plots weet ze het weer, wie ze is en waar ze ligt. Potverdomme! Met wat moeite rolt ze op haar buik en duwt zich op. Elegant is het allemaal niet. Bovendien zit er een bruine veeg op haar rok. 'Mrnm.' Ze bijt op het puntje van haar tong en laat haar blik door de winkel gaan. Rotzakken, denkt ze. Vieze vuile schoften. Bonbons op de vloer, wel een stuk of vijf, eentje geplet door een schoenzool. Een vulling van karamel, ook dat nog. Bij de deur zijn er strepen modder, bloedspatten. Het zwaard ligt bij de witte chocolade.

Schande!

Een beetje wankel loopt mevrouw Sool om de toonbank heen.

Ze haalt de theeketel van het vuur en neemt haar handtas.

Ooo, een briefje naast de kassa.

Het spijt ons, staat er.

Ha, het zál ze spijten. Gespuis. Van spijt kun je koekjes bakken. In de gevangenis! Met kleine pasjes gaat mevrouw naar de deur en draait het bordje om.

Zoet & zo: gesloten.

Daar gaat ze. Hoofdschuddend en mopperend snelt mevrouw Sool naar het kantoor van de politie. Ze steekt zonder omkijken de Zwaluwstraat over en loopt via de Knokstraat naar het Plein. ‘Wat is er dan?’ roept iemand. Het is de goedhartige kapper Roedie, hij zit op de vensterbank, zijn benen over elkaar, en drinkt een kop koffie.

‘Overval’, bromt mevrouw Sool grimmig. Een woord dat ze herhaalt als ze even daarna tegenover de Kommissaar zit. ‘Overval!’ Door het raam ziet ze de binnenplaats. De puinkelders met daarbovenop het Hok. Een kooi van roestig staal, op hoge poten, de zware grendel aan de buitenkant. Lang geleden werden er gevaarlijke boeven en vechtende houthakkers in gestopt. Haal dat lelijke Hok toch weg, zeggen veel bewoners, die ruige tijd is voorbij.

Dat wil de Kommissaar niet. Hij ziet het Hok als een waarschuwing. Waag het niet in Hinkel!

Puh.

Mevrouw Sool duwt haar nagels in haar vel.

Stom Hok. Waarom heeft de Kommissaar niet een beetje opgelet.

In het kantoor hangen wel drie diploma’s aan de muur. Daar heb je dus geen snipper aan. En zoals die man naar zeep ruikt. Zat hij in bad soms, toen de overvallers door Hinkel huppelden?

De Kommissaar slaat een schriftje open, neemt een zwarte pen.

‘IK LUISTER. MIJN OREN HOREN WAT U ZEGT!’

Mevrouw Sool knippert. Man, praat normaal. Ze bromt: ‘Overval.’

Hoe vaker ze het zegt, hoe erger het klinkt.

